

[Hanne Reintoft.]

opnå mindre i tillægspension end de lønarbejdere på arbejdsmarkedet, der ikke uforskyldt har været ramt af ledighed?"

Hanne Reintoft: Spørgsmålet er særdeles enkelt. Arbejdsmarkedets Tillægspension blev i sin tid etableret i erkendelse af, at den almindelige folkepension for de mennesker, der udelukkende er henvist til den, var et meget beskedent eksistensgrundlag.

Man har senere, også herinde, når folkepensionens størrelse har været diskuteret, henvist til, at lønmodtagerne på arbejdsmarkedet nu yderligere var i stand til at sikre deres alderdom via tillægspensionen. Vi har i de sidste år været ramt af stigende arbejdsledighed, en ledighed, som vi på ingen måde kan kalde bagatelagtig, hverken hvad angår antallet af ledige eller ledighedens varighed.

Under ledighed indbetaler den arbejdsløse ikke af understøttelsen bidrag til ATP-fonden, hvilket understøttelsens størrelse i og for sig heller ikke opfordrer til. Der bidrages heller ikke fra arbejdsgiverside. Man kunne dog her have tænkt sig en form for fondsdannelse el. lign., der kunne løse problemet. Følgen er jo netop, at mennesker, der i disse år uforskyldt rammes af langvarig ledighed, kommer til at føle denne ubehagelige kendsgerning endnu en gang, nemlig i alderdommen, når deres tillægspension er mindre end andres.

Vi kan lige så godt se i øjene, at dette selvfølgelig først og fremmest vil ramme de mest sårbare grupper, dem, der erhvervs-mæssigt er mest udsat, og også enkeltpersoner, der af en eller anden grund hører til dem, der hurtigst og mest langvarigt udsættes for ledighed; det er jo i og for sig netop disse grupper, der har behov for en ordentlig samfundspensionering, fordi de i forvejen ikke har haft så gode vilkår, at de har noget som helst at se hen til, når alderdommen kommer.

Jeg mener derfor, der må overvejes en konstruktiv løsning på problemet — selvfølgelig kan det ikke løses i en hånd vending — og håber, at ministeren vil være enig med mig i dette.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Det stillede spørgsmål har relation til,

hvilke rettigheder en lønmodtager i tilfælde af ledighed har over for Arbejdsmarkedets Tillægspension. Man var opmærksom på de spørgsmål, fru Hanne Reintoft her har gjort rede for, dengang man forberedte lovgivningen, og jeg henviser til de bestemmelser, der indeholdes i § 8, stk. 1 og 2, i loven om Arbejdsmarkedets Tillægspension. Jeg synes ikke, at udviklingen siden vedtagelsen af de bestemmelser, jeg her henviser til, har afsløret behov for, at der nu foretages en ændring.

Hanne Reintoft: Jeg takker for svaret, men jeg må sige, jeg kan slet ikke forstå det med behovet. Behovet er helt evident, fordi vi har de langvarigt understøttede, og de vil jo få behovet, når de engang skal have deres tillægspension. Man kan svare, at man ikke vil, og at man ikke mener, de har ret til eller krav på det, og det er selvfølgelig et synspunkt; men behovet er da til stede.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Ja, jeg skal da ikke nægte, at da jeg fik fru Hanne Reintofts spørgsmål forleden dag, var min første indskydelse den, at fru Hanne Reintoft havde glemt at læse § 8 i loven om Arbejdsmarkedets Tillægspension; det er derfor, jeg henviser til den.

Jeg kan til yderligere uddybelse nævne, at disse regler, som jeg henviser til, har den konsekvens, at en lønmodtager, der indtræder i ordningen som 18-årig, vil kunne stå uden for ordningen i sammenlagt 12-13 år og dog opnå ret til fuld tillægspension.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helge Nielsen* til forsvarsministeren:

„Agter ministeren at oprette efterlønsordninger for de civilarbejdere under forsvarsministeriet, der er eller vil blive afskediget på grund af rationaliseringer og besparelser på forsvarsbudgettet?“

Helge Nielsen: Under første behandling af lovforslaget om forsvarrets organisation m. v. havde jeg et lille ordskifte med forsvarsministeren om beskæftigelsesmuligheder og efterlønsordninger for de civilarbejdere under forsvarsministeriet, der grundet på ratio-